

Адвентистський ВІСНИК

№ 9 (375)
Вересень 2021

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

НАСТАЄ ОСОБЛИВИЙ РАНОК

Другий Прихід Христа наближається незалежно від того, чи завели ви свій особистий «будильник» віри, надії та любові. Розмови про пробудження, на жаль, перетворилися на відмовку, щоб нічого не робити або ж робити вкрай мало, не докладючи зусиль; не бути тими, хто духовно будить цей світ, а залишатися посередніми християнам з поверховими життєвими принципами. Або ми справді чекаємо особливого ранку, усіма силами наближаючи його, або лише імітуємо це, створюючи якусь ілюзію благочестя й віри. Святе Письмо в цьому питанні категорично чесне.

2

Обоюдоострый
меч

4

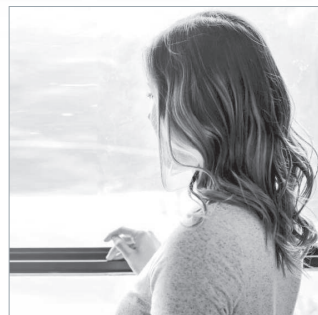
Тебе нужна война

6

Найдорожча
вечера

10

Не бійтеся зізна-
тися у своїй вірі
в Бога

14

НАСТАЄ ОСОБЛИВИЙ РАНОК

Американська письменниця і літературна критикиня Урсула Ле Гуїн одного разу сказала: «Ранок настане в будь-якому разі, навіть якщо ти забудеш завести будильник». Така об'єктивна реальність. Це справедливо і щодо того особливого ранку, якого очікує багато християн, – ранку нового, вічного життя з Христом. Особливий ранок неминуче настане незалежно від того, готові ми до цієї події чи ні.

«Оскільки: не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не пожадай... та будь-яка інша заповідь міститься в цьому вислові: Люби ближнього свого, як самого себе! Любов не чинить ближньому зла; тож любов – це виконання Закону. Отже, ви знаєте час, що пора вже нам від сну прокинутися. Бо тепер спасіння ближче до нас, ніж тоді, коли ми повірили. Ніч минула, день наблизвся; тому відкиньмо діла темряви і зодягнімося в броню світла. І будемо жити пристойно, як у день, – не в гульні та пияцтві, не в розпусті й розбещеності, не у сварках і заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом і турботу про тіло не перетворюйте на пожадливість» (Римл. 13:9–14). Заклик апостола Павла записаний у вірші 11. Ми покликані чинити як люди, що перебувають у стані духовного пильнування, оскільки особливий ранок уже настає. Не випадково Павло використовує грецьке слово *кайрос*, що в перекладі означає «особливий, винятковий період часу». З ним погоджується апостол Іван: *«Блаженний той, хто читає, і ті, що слухають слова пророцтва та дотримуються написаного в ньому, бо час близький!» (Об'явл. 1:3).* Господь звелів Своему слугі: *«Не запечатуй слів пророцтва цієї книги, бо час близько» (Об'явл. 22:10).*

Христос може повернутися будь-якої миті, і ніхто не знає, коли саме це станеться. Другий Прихід Христа наближається незалежно від того, чи завели ви свій особистий «будильник» віри, надії та любові. Притча про десять дів слугує підтвердженням цьому. Наречений прийшов, і готові ввійшли з ним на весілля, а діви, у світильниках яких закінчилася олива, залишилися поза спасінням.

Відділіть беззаконня від благочестя

Апостол Павло говорить, що тепер спасіння ближче до нас, ніж коли ми повірили. Історія спасіння не закінчується Голгофою. Спасіння не дається

один раз і назавжди. Божий План спасіння передбачає відгук людини на звернений до неї заклик. Кожен із нас колись свідомо прийняв рішення довірити своє життя Господу. Однак ми щодня потребуємо освячення, яке відбувається завдяки близькому спілкуванню зі Спасителем. Інакше у нас просто не буде духовних сил і мотивації слідувати за Ним. Як пише Павло: *«Тому ми не втрачаємо відваги. Хоч наша зовнішня людина зітліває, проте наша внутрішня людина оновлюється день у день» (2 Кор. 4:16).* Фізично ми можемо старіти і слабшати, але внутрішньо ми оновлюємося щодня, оскільки Ісус, перебуваючи поруч, освячує нас.

У Слові Божому знаходимо понад 200 згадок про зорю та ранок. Значна частина цих згадок пов'язана з настанням нового дня і початком буденних справ. Однак у Біблії досить текстів, у яких настання ранку пов'язане з початком особливих подій, що мають велике духовне значення. У Святому Письмі ранок – це особливий час, який має належати Богові. Люди, які писали Біблію, завжди враховували поточний момент. Найпоширеніше у Старому Завіті слово, що позначає ранок, у перекладі означає «розділити» або «розколотися». Ранок у Біблії означає як відділення часу темряви від часу світла, так і відділення духовного від тілесного, беззаконня від благочестя, світської суєти від служіння Богу. Ми не завжди звертаємо на це увагу, однак для героїв віри ці моменти завжди мали велике значення. Наприклад, Авраам устав рано-вранці, щоб принести Ісака в жертву. Яків розпочав нове життя після боротьби з Богом, коли зійшло сонце. У книзі Вихід читаємо про те, що манна випадала, коли піднімалася ранкова роса. Мойсей постав перед Богом на горі Сінай саме вранці (див. Вих. 34:2). Не випадково пророк Єремія зазначає: *«Це милість Господня, що ми не погинули, бо не покінчилося Його милосердя, – нове воно кожного ранку» (Пл. Єрем. 3:22, 23).*

Особлива професія

Перший механічний будильник був винайдений наприкінці XVIII століття. Він завжди дзвонив чітко о четвертій годині ранку. Як ви думаєте, чому? Тому що Леві Хатчинс, чоловік, який винайшов його, завжди прокидався в цей час. Тільки 50 років по тому винайшли механізм, що дозволяв довільно встановлювати в будильнику час сигналу. Однак пристрої були настільки дорогими, що їх могли собі дозволити винятково заможні люди.

Як же виходили з такого становища прості трудівники, наприклад, робітники фабрик, яким щодня потрібно було вчасно приходити на роботу? Хто будив їх? Як не дивно, це робили інші люди. Ті, що не спали, будили тих, хто спав. Аж до 70-х років XIX століття існувала професія людина-будильник. Полягала вона в тому, що людина рано-вранці ходила вулицями і за попередньою домовленістю будила жителів у певний час стуком у вікна.

Як і у всякій справі, серед людей-будильників зустрічалися дилетанти, досвідчені майстри і навіть професіонали найвищого класу. Сьогодні це здається дивним, але саме до таких належала Мері Сміт з Англії, у народі

Мері Сміт

її називали «доброю феєю». Тонкощі ремесла в її родині передавалися з покоління в покоління. Цікаво, що свою доньку Сміт навчила мистецтву будити клієнтів за допомогою трубки, з якої плювала, і сухого гороху. Дівчина виявилася такою вправною, що їй вдавалося будити замовників, які жили на третьому-четвертому поверхах.

Хто будив самих людей, які будили інших? Слід сказати, що людьми-будильниками, як правило, ставали люди, які належали до однієї з двох категорій. Перша – люди, які страждали хронічним безсонням або ж іншими порушеннями, що заважали спати. Друга – люди, що вирости в сім'ях, у яких ремесло будити передавалося з покоління в покоління. Діти підросли, звикаючи до особливого розпорядку дня з раннього віку.

Адвентистський спосіб життя передбачає духовне пильнування, адже ми очікуємо на Другий прихід Христа. До цього нас закликає Сам Господь: «*Будь чуйний і зміцнюй інших, які мають умерти, бо Я не знайшов твоїх діл досконалими перед Моїм Богом*» (Об'явл. 3:2). Це місія Божої Церкви на всі часи: пильнуйте самі й будуйте від духовного сну інших.

Прикладне застосування Трьох-ангельської вістки також пронизане мотивом пробудження. В Об'явл. 14:6 знаходимо вістку першого ангела, який проповідує всім жителям Землі. Вістка другого ангела про те, що Вавилон упав і діти Божі терміново повинні його покинути, проголошується гучним голосом. Духовно поспулих, тих, хто сумнівається, кульгає на обидва коліна, потрібно розбудити. Третій ангел попереджає про чаші гніву, які виллюються на тих, хто переслідує вірних Божих дітей. Ця вістка також проголошується привселюдно. Усі три вістки наголошують: не спати! Можна сказати, що ангели виконують місію духовно пробуджувати.

ЦІНУЙТЕ ТЕ, ЩО ПІДТРИМУЄ ВАШУ ВІРУ

Я народився і ріс за часів, коли ще не було мікрохвильових пічок і термосів. Мені запам'ятався каструля з картопляним пюре, дбайливо загорнута мамою в ковдру і поставлена біля батареї. Завдяки цьому картопля могла залишатися гарячою протягом декількох годин. Жодного додаткового підігріву не потрібно було.

Культура життя адвентистів також передбачає, що християнин зобов'язаний особливо дбайливо зберігати свою віру. Світські цінності, легке християнство виявилися досить затребуваними сучасним суспільством, розбещеним технологіями і певними надлишками. Однак це не той стан, у якому ми можемо зберегти свою віру гарячою, що вкрай необхідно. **Не перебуваючи в близькому контакті з Богом, ми не-одмінно охолонемо. У нас відсутня**

«автономність», наше духовне життя вимагає постійного підігріву ззовні.

Світ – це своєрідний «холодильник», у якому віра християнина може дуже швидко охолонути. Та й як інакше, якщо суспільство переважно крізь пальці дивиться на Закон Божий, часто святе висміюється, усе стає матеріальним, а символіка просякнута секуляризмом. Сьогодні християн часто вважають недалекими, безнадійно відсталими в прогресивному столітті цифрових та інформаційних технологій. Якщо ви свідомо занурюєтеся в це оточення, не сподівайтесь на «теплу ковдру» Христової любові, там ви її не знайдете.

Іноді в церкві ми спостерігаємо, як люди, приходячи на суботне богослужіння, духовно відроджуються. Їхні обличчя світяться любов'ю і радістю, проте щойно субота закінчується, ці християни з головою поринають у світ. Це схоже на гарячу каструлю, з якої зняли кришку і взимку винесли на балкон. Звісно, її вміст швидко стане таким, що його навіть дістати буде складно, не те що їсти. На жаль, незабаром такі християни перетворюються на агностиків, які піддають сумніву те, що раніше сприймали як духовні аксіоми. А далі агностики, що сумніваються, перетворюються на атеїстів-матеріалістів.

Слова апостола Павла, звернені до Тимофія, сьогодні не втратили своєї актуальності: «*Борися добрим подвигом віри, тримайся вічного життя, до якого ти був покликаний, склавши добре визнання перед багатьма свідками*» (1 Тим. 6:12). Дорожте перебуванням у Христі! Цінують те, що підтримує вашу віру. Без особистого молитовного життя, підтримки вашого благочестя, без вивчення Святого Письма, без послуху Богові, без особистого служіння Йому ви зазнаєте невдачі і в кращому разі духовно заснете.

Боляче бачити, як справа Божа зазнає втрат, бо переважна більшість членів Церкви не усвідомлює необхідності звершувати служіння. У багатьох церквах служіння тримається на маленькій групі посвятих братів і сестер, які віддають Богу всі свої ресурси. Ісус зробив так, що в служінні ми залежимо одне від одного. Дух Святий наділяє людей різними дарами. Тому один християнин, який не звершує служіння, створює перешкоду для розвитку певного напрямку церковного служіння.

НЕ ХОЧУ БУТИ «КАСТРУЛЕЮ»

Ісус благав Отця: «*Освятити їх істиною Своєю! Твоє Слово – то істина. Як Ти послав Мене у світ, так і Я послав їх у світ. За них Я посвячую Себе, щоб і вони були освячені істиною*» (Івана 17:17–19). Ця молитва стосується кожного з нас. Ми покликані бути людьми-будильниками для цього світу, а не «каструлею», вміст якої миттєво вистигає на холоді.

Тед Вільсон на одному з богослужінь висловив своє розуміння адвентистського покликання: «Бог бажає, щоб Його Церква завершила свою місію в силі Святого Духа, і Він передбачив, що вона це зробить. Його Церква під Його особистим керівництвом завершить своє служіння. Це станеться завдяки Його благодаті й силі. Це не перебільшення, а біблійна істина. Того великого дня, якого ми всі чекаємо, ми побачимо Ісуса в силі та славі (див. Матв. 25:31). Христос прийде в силі, щоб забрати Свій Останок. Це Божа Церква Останку, і завдяки Його силі вона завершить служіння. Я з нетерпінням чекаю того дня, коли знову побачу моїх батьків, а ви побачите своїх дорогих людей.

Аби говорити про те, що Церква завершить Божу справу в силі Святого Духа, ми повинні знати, хто ми як адвентистський рух і чому перебуваємо в цьому світі. Нам слід усвідомити своє особливе покликання від Господа. Ми не повинні говорити на цю тему в егоїстичній манері, але смиренно розуміти, що відповідаємо характеристикам Божого Останку, який знає, що Церква завершить справу в силі».

«Адвентисти сьомого дня вибрані Богом як особливий народ, відокремлений від світу. Він зробив їх Своїми представниками і закликав їх бути Його посланцями в завершальній роботі спасіння. Найбільші скарби істини, коли-небудь ввірені смертним, найважливіші, серйозні застереження, що коли-небудь посилалися людині, передані їм для сповіщення цього світу» (Е. Уайт. Свідчення для церкви. Т. 7. С. 138).

ЖИВІТЬ ОСОБЛИВИМ ХРИСТІАНСЬКИМ ЖИТТЯМ

Як Адвентистська церква ми часто говоримо про гучний заклик: зачинення дверей благодаті, гоніння християн за дотримання суботнього дня і Другий прихід Христа, коли відбудеться спасіння вірних Богові людей. Це справді істина, проте під гучним закликом ми, як правило, розуміємо якесь пробудження, що має відбутися в майбутньому. Ми закликаємо Церкву прокинутися і почати діяти, щоб її служіння стало явним для цього світу. Коли ж це не відбувається, ми починаємо звинувачувати одне одного, вишукувати в своїх лавах не таких уже й професійних людей-будильників і звинувачувати брата або сестру.

Уважно дослідивши книги Нового Завіту, ви не знайдете слова «пробудження». Те, що ми з вами називаємо «пробудженням», у Новому Завіті називається просто християнством. Деградація християнства до того рівня, коли ми очікуємо в нашому середовищі певного пробудження, говорить про те, що істинне християнство трансформувалося в неприродне.

«Слово Твое –
святильник ноге
моей и свет
стеze моей...
Утверди сто-
пы мои в слове
Твоем, и не дай
овладеть мною
никакому
беззаконию».

Пс. 118:105, 133

ОБОЮДООСТРЫЙ МЕЧ ДЕЛАЕТ СВОЕ ДЕЛО

Псалом 118 – самая длинная глава во всей Библии. Некоторые книги Священного Писания намного короче этого псалма. Давайте рассмотрим его главную весть.

Чарльз Сперджен, известный поведенник, рассказал одну историю:

«В XVII веке епископ города Эдинбурга Джордж Уисхарт был приговорен к смерти. Будучи на эшафоте, он воспользовался обычаем, позволявшим осужденному

выбрать псалом для пения. Уисхарт выбрал псалом 118. Но прежде чем удалось спеть две трети этого псалма, пришел указ о помиловании, и его жизнь была спасена».

Абсолютная достаточность

В самой длинной главе Библии воздается хвала Слову Божьему, Его откровению, Закону, водительству. При этом особо подчеркивается тот факт, что Его Слово пребудет вечно. Почти каждый стих псалма 118 ссылается на Слово Божье – Библию.

Этот псалом содержит ряд синонимов, относящихся к Священному Писанию. Так, «закон» (евр. *тора*) встречается 25 раз; «слово» (евр. *дабар*) – 24 раза; «обетования» (евр. *имра*) – 19 раз; «установления» – 23 раза; «откровения» – 23 раза; «заповеди» – 22 раза; «уставы» – 21 раз; «повеления» – 21 раз и т. д.

Франц Делич писал: «Здесь в неисчерпаемой полноте излагается то, что Слово Божье означает для человека и как он обязан поступать в соответствии с ним». Псалом 118 говорит об абсолютной достаточности Слова Божьего для жизни верующих, которые любят и послушны ему.

Псалом обращает особое внимание на тот факт, что Священное Писание очищает сердце, утешает душу, успокаивает дух, побеждает любые страхи, дает советы, просвещает и вдохновляет ум, дает понимание, ободряет сердце, побуждает к усердию, обогащает жизнь, приносит надежду, укрепляет веру, придает силы преследуемым, побуждает к миру, указывает путь, ведет к истине, дает полное удовлетворение, обеспечивает крепкую поддержку, животворит, предохраняет от гибели, защищает от злодеев, возвращает к жизни, дает прощение, придает радость. Нуждаемся ли мы в этом? Все это можно найти в Библии.

Всегда новое и свежее

Многие могут возразить, что все это было хорошо применимо во времена написания псалмов. Но мы сегодня живем в XXI веке. Неужели все выглядит иначе? Мы являемся свидетелями постоянных изменений и новшеств. Все старое становится ненужным и неактуальным, а новые явления считаются хорошими и желанными.

Самой захватывающей особенностью псалма 118 является тот факт, что в середине его текста, стих 89, находим главную фразу: «Навеки, Господи, слово Твое утверждено на небесах. Истина Твоя в род и род. Ты поставил землю, и она сто-

ит». В этом стихе внимание сосредоточено на вечном и бесконечном характере Слова Божьего. Оно вечное и утвержденное на Небесах, навеки непреложное, всегда новое, свежее и актуальное.

Верность Бога – это синоним Писания. Она означает, что Господь всегда привержен соблюдению Своих обетований для всех поколений, в том числе и для людей XXI века. Тот, Кто вдохнул жизнь в Слово и посылает нам это Слово, сейчас жив, а поскольку Он жив, Его Слово также всегда будет живым и актуальным. Вот почему псаломпевец вопиет: «Открой очи мои, и увижу чудеса закона Твоего» (Пс. 118:18).

Удивительное постоянство

Поскольку Автор этого Слова жив, мы, исследуя Библию, всегда должны быть готовы к новым открытиям. Мы никогда не сможем заявить, что знаем все, о чем рассказывает Библия. Пусть всякий раз, когда мы открываем Священное Писание, нам приходит на ум молитва: «Открой очи наши, и увидим чудеса закона Твоего». Поскольку Слово Божье навечно утверждено на Небесах, ему также можно безусловно доверять на Земле.

Мартин Лютер сказал: «Библия жива, она обращается ко мне; у нее есть ноги, она бежит за мной; у нее есть руки, и она хватает меня. Библия не устарела и не нова. Она вечна». «Слово Божье – это единственная неизменная вещь, известная миру. Как и его Автор, по своей природе оно одинаково вчера, сегодня и во веки веков» (Э. Уайт. *Becho*, 28 мая 1894 г.).

«Человеческое слово не оправдывает ожиданий, и те, кто питает доверие к утверждениям людей, могут трепетать

Джордж Уисхарт

при мысли о том, что однажды они потерпят поражение. Но Слово Божье непогрешимо и пребывает вечно. Христос сказал: *“Ибо истинно говорю вам: доколе не преидет небо и земля, ни одна иота или ни одна черта не преидет из закона, пока не исполнится все”* (Мф. 5:8). Слово Божье пребудет сквозь непрекращающиеся столетия вечности» (Э Уайт. *Review and Herald*. 6 февраля 1900 г.). Священное Писание бессмертно, и этой теме посвящена целая строфа. Поскольку оно бессмертно, мы можем полагаться на него как в этой жизни, так и в вечности.

На чем построить свою жизнь?

У нас есть выбор: твердая Скала или изменчивые человеческие теории и философские построения. В этой жизни все подвержено переменам. В ней нет твердой почвы. Царства возникают и исчезают, руководители приходят и уходят. Я родился в стране, которая больше не существует. Советские лидеры обещали народу прекрасную жизнь после окончания его трудов. Люди тяжело трудились, доверяя своим руководителям. Однако, когда подошло время для такой жизни, руководителей, дававших прекрасные обещания, уже не было, да и страна исчезла. Но не такова Библия. Тот, Кто говорит через Священное Писание, Кто дает в Библии Свои обетования, жив. Он одинаков вчера, сегодня и завтра. Только Он и Его Слово неизменны, непоколебимы и являются надежным основанием. Человеческие теории, даже самые распространенные, существуют недолго, философии появляются и исчезают. Существует только одна надежная Скала.

В Дан. 5:16 описан случай, когда с Даниилом встречается царь Валтасар. Царю нужно, чтобы кто-либо истолковал надписи на стене. Он обещает Даниилу богатства и золото, а также высокое положение, фактически третий пост в его царстве. При этом вражеская армия уже окружила город и царство вот-вот будет захвачено. Однако царь Валтасар продолжает обещать то, чем он уже почти не располагает. *«Тогда отвечал Даниил и сказал царю: “дары твои пусть останутся у тебя, и почести отдай другому; а написанное я прочитаю царю и значение объясню ему”*» (Дан. 5:17).

Как часто мы оказываемся перед аналогичным выбором: этот мир предлагает нам нечто привлекательное, и мы искушаемы последовать за модными идеями, забывая, что мир не может нам предложить ничего длительного и стабильного.

Никогда не забуду тот день, когда после многочасовых допросов меня,

«**Мартин Лютер так объяснял феномен реформации: “Я просто преподавал и проповедовал Слово Божье. Больше я ничего не делал. А затем? Это Слово ослабило папский престол, и такой сильный урон не был ему нанесен ни одним князем или императором. Я же ничего не делал. Все совершило Слово”.**»

служившего тогда в Советской армии, пригласил к себе в кабинет командир части и сказал: «Не будь глупцом и не губи своей молодой жизни. Просто забудь о твоём Боге хотя бы на то время, пока ты служишь в армии. Тогда твоя жизнь станет чудесной, мы предоставим тебе отпуск, и у тебя будет прекрасное будущее. А с твоим Богом ты все потеряешь». Сегодня я задаюсь вопросом: где все те люди, которые мне давали такие обещания? А мой Бог по-прежнему царствует!

«Я же ничего не делал. Все совершило Слово Божье»

Пс. 118:89 объясняет, почему все Божьи благословения и обетования истинны даже в наши дни. Если вы заблудились и не можете найти выход, псалом подсказывает, где отыскать самую современную систему навигации: *«Слово Твое – светильник ноге моей и свет стезе моей... Утверди стопы мои в слове Твоем, и не дай овладеть мною никакому беззаконию»* (Пс. 118:105, 133). Если сегодня вы нуждаетесь в помощи и защите, псалом говорит, где можно приобрести наилучший страховый полис: *«Ты покров мой и щит мой;*

на слово Твое уповаю. Удалитесь от меня, беззаконные, и буду хранить заповеди Бога моего. Укрепи меня по слову Твоему, и буду жить; не посрами меня в надежде моей; поддержи меня, и спасусь; и в уставы Твои буду вникать непрестанно» (Пс. 118:114–117).

Один из моих бывших студентов, который впоследствии был пастором в Закавказье, рассказал о своем опыте. Однажды он проходил уроки по изучению Библии с одним молодым человеком, отец которого уже во второй раз отбывал наказание в тюрьме. Оба раза его приговаривали к заключению за убийство. Когда его отец вышел из тюрьмы и возвратился домой, то заметил перемены, произошедшие с его сыном. Узнав, что сын посещает Адвентистскую церковь, отец огорчился. Он полагал, что адвентисты – секта. Поэтому он решил освободить своего сына от влияния этой, как ему казалось, опасной секты. Но разговор с сыном ни к чему не привел. После этого он его избил, но это также ничего не изменило. Тогда отец подумал: если так пойдет дальше, то он может и убить своего сына. Не лучше ли убить того пастора, который так серьезно повлиял на сына?

Отец решил убить пастора, ведь уже был достаточно опытен в таких делах. Он собрал все необходимые сведения и подготовил нож, более походивший на небольшой меч. Однажды он преградил путь автомобилю служителя и заставил его пересесть в свою машину. Во время беседы пастор стремился рассказать о Слове Божьем, которое, как отмечает Библия, есть «обоюдоострый меч». В это время его собеседник попытался выхватить свой меч. Но как только он к нему прикоснулся, его рука онемела и ему невозможно было пошевелить. Во время разговора об «обоюдоостром мече» Библия как бы удерживала руку этого человека.

Позже этот человек, пытавшийся убить Божьего служителя, принял крещение. После торжественной церемонии он вышел к микрофону и сказал: «У меня есть подарок, который я хочу передать пастору. Это меч, которым я собирался его убить. Но есть и другой меч, обоюдоострый, и это – Слово Божье».

Слово Божье пребывает вечно. Его меч – достаточно могучее оружие! Мартин Лютер так объяснял феномен реформации: «Я просто преподавал и проповедовал Слово Божье. Больше я ничего не делал. А затем? Это Слово ослабило папский престол, и такой сильный урон не был ему нанесен ни одним князем или императором. Я же ничего не делал. Все совершило Слово».

Тогда все совершило Слово Божье, и оно совершит это и в наши дни. Ибо «трава засыхает, цвет увядает, а слово Бога нашего пребудет вечно».

Артур Штеле

Тебе нужна ВОЙНА

Наджира Ахметович – известная боснийская журналистка, посвятившая жизнь расследованию военных преступлений. Ей было всего 18 лет, когда в ее стране разразилась война. Во время одного из боев ее ранило шрапнелью от артиллерийского снаряда. Оказавшись в больнице, она перенесла операцию на серьезно поврежденной ноге. Причем операцию проводили без анестезии. Можно только представить, что чувствовала эта девушка.

Через две недели ее отправили на костылях домой к родителям, и она жила нормальной для войны жизнью. Наджира рассказывает, что люди из пяти домов их квартала объединились в один кооператив. В этом кооперативе они делили между собой еду, печи, кров. Вокруг домов они сделали огороды и вместе ели все, что там выращивали.

Наджира помнит, как на ее совершеннолетие одна из соседок преподнесла ей подарок – куриное яйцо. Именинница думала, как же поделиться со всеми, и нашла только один выход – приготовить блины. Она испекла блины, чтобы каждый смог попробовать частичку ее подарка. Они жили все вместе, слушали музыку, общались, говорили о литературе. Парни были им, как братья. Девушки не плакали, ожидая их возвращения, а веселились. И так как большинство парней были музыкантами, вернувшись с фронта, они устраивали маленькие концерты.

Через полгода девушку эвакуировали в Италию. Прошло немного времени, и Наджира приняла решение вернуться в Сараево, в зону военных действий. Она поступила так, как не делал никто из эвакуированных. Журналист, беседовавший с ней, спросил Наджиру, почему она вернулась. «Я скучала по человеческой близости, по тому, как меня любили, – ответила она. – Сегодня мы в Боснии больше не доверяем друг другу, мы стали очень плохими людьми. Во время войны мы были счастливее. Мы чаще смеялись».

Мы были очень близки друг другу

Это не единственный случай, когда люди, прошедшие через ужасы войны, вспоминают тот период жизни не в темных красках. Я со своей семьей тоже пережил гражданскую войну в

одной из стран бывшего Советского Союза, но мои воспоминания сходны с воспоминаниями этой молодой журналистки. Мы никогда не были так близки друг другу, как тогда. Мы никогда так не помогали друг другу, как в то время. Никого не волновало, кто ты по национальности, тебе всегда готовы были прийти на помощь. У тебя не было работы и денег, но чудесным образом была еда, потому что каждый раз в критический момент раздавался стук в дверь и на пороге дома стоял кто-то из соседей с полной сумкой продуктов. Видя мое удивление, соседи отвечали: «Это вам. Я знаю, вам нужно!» Это были удивительные опыты.

Кризисные ситуации объединяют людей, разрушают барьеры, которые выстраиваются в современном обществе. Поэтому нам все нужна война. Да, война сама по себе страшна, несет с собой человеческие жертвы, разрушения, горе. Но в Священном Писании одна из основных тем – это тема войны. Сколько военных действий описано в Библии? Довольно много. И хотя Библия – книга о Божьей любви, но война является ее неотъемлемой частью.

Никому не удастся отсидеться в тихом и спокойном месте

В Священном Писании все военные действия и конфликты описаны в контексте самой серьезной войны, которую может себе представить человек. Книга Откровения показывает, что произошло еще до того, как появилась наша Земля. «И произошла на небе война: Михаил и Ангелы его воевали против дракона, и дракон и ангелы его воевали против них» (Откр. 12:7). Эта война была для нас невидима, велась без современных средств вооружения, но ее последствия более серьезные и разрушительные, чем мы можем себе представить. Ведь на кону стояло тогда и стоит по сей день счастливое вечное будущее сотворенных Богом людей.

Произошедшее с Адамом и Евой красноречиво свидетельствует о том, что ни у кого из нас не получится отсидеться в тихом и спокойном месте. Никто не сможет укрыться в бункере, где окажется в изоляции или недостижимости этого великого духовного конфликта. Мы все, хотим того или нет, верим в это или нет, в него вовлечены. Мы не просто зрители очередной военной драмы, а участники. Нет ни одной страны, которая сможет объявить о своем нейтралитете. Нет такого человека, который скажет: «Вы как хотите, а я не воюю». В этой духовной войне такие аргументы неприемлемы, их никто не будет принимать во внимание. Не пытайтесь уйти от действительности.

Иногда нам может казаться, что ничего особенного не происходит, никакой духовной войны нет. Почему? Потому что моя жизнь протекает сегодня, как и вчера. В ней есть определенный порядок: утро, завтрак, понимаю, что опаздываю на работу, быстро бегу на метро или автобус, рабочий день, посреди рабочего дня – обед, потом иду в магазин за продуктами, ужин, сериал или книга, сон. Завтра будет такой же день. Когда живешь в таком ритме, кажется, что все нормально. Никаких особых признаков того, что живешь в контексте войны, нет. Поэтому ощущение опасности теряется. Именно такое восприятие таит в себе угрозу, ублаживая человеческое сознание. Нельзя в никоим случае предавать забвению слова апостола Павла, оставленные нам в предостережение: «Потому что наша брань не против крови и плоти, но против начальств, против властей, против мироправителей тьмы века сего, против духов злобы поднебесных» (Еф. 6:12).

Говоря о брани, в которую втянут каждый человек, он использует местоимение «наша». Апостол говорит: «Дорогие ефесяне, я не один воюю с правителями тьмы. Война не где-то в Иерусалиме. Это наша брань, мы все участники духовных военных действий».

Этот конфликт нас объединяет. У нас всех общая задача, потому что враг один и он выступает и против вашей души».

Духовная война является объединяющим фактором для всех верующих людей. Поэтому Павел использует словосочетание «наша брань». Мы должны понять, что рядом стоящий человек нацелен на победу, что вы вместе движетесь в одном направлении. Апостол пытается обратить внимание на то, что в жизни христианина не может быть чужих проблем. Если в моей жизни рутинная цикличность, это не означает, что жизнь моего брата или сестры точно такая же. И если в моей жизни много проблем, это не значит, что в жизни других людей проблем нет.

Наш общий враг

Апостол Павел говорит, что он не может быть сосредоточен на решении вопросов, которые стоят только перед ним. Поэтому Слово Божье, говоря о враге человеческой души, предупреждает: *«Горе живущим на земле и на море, потому что к вам сошел диавол в сильной ярости, зная, что немного ему остается времени»* (Откр. 12:12). Да, дьявол проиграл, когда распяли Христа на Голгофе.

Если сатана проиграл, то почему мне и вам порой так плохо? Дьявол очень зол из-за того, что проиграл. На Голгофе произошел переломный момент, у врага нет будущего, он это знает и понимает. Но сделать больно нам напоследок – это его ключевая задача. Поэтому автор книги Откровение говорит: зная, что немного времени у него осталось, враг сильно зол на нас.

Наша относительно спокойная жизнь с ее размеренностью дает чувство безопасности, к сожалению, отвлекая нас от действительности. Как часто вы думаете о духовной битве, о том, что лично вы находитесь на духовном фронте? Некоторые верующие и сегодня полагают, что духовная война – это всего лишь богословская доктрина, записанная на бумаге. Они с этим согласны, но лично духовную битву не ведут и ее не ощущают.

Прожив эту неделю, я остро почувствовал, что духовная война идет и я в нее вовлечен. Я общался с одним человеком о Боге, и он оказался под таким перекрестным огнем, из которого выбраться очень сложно. Наблюдая за его жизнью, я подумал: «Ведь это его война». Нам известно выражение «это не моя война». Иногда мы отходим в сторону от таких людей, говоря: «Молись, брат, тебе нужно больше смиряться», – и продолжаем жить своей размеренной жизнью, ведь эта война нас не касается.

«Посему, кто думает, что он стоит, берегись, чтобы не упасть» (1 Кор. 10:12). Если вы полагаете, что

это не ваша война, скорее всего, в самом ближайшем будущем вы будете разочарованы в этом утверждении. Задача дьявола – сделать так, чтобы он для нас превратился в личность, не представляющую реальной угрозы. Враг размывает все краски. Он вроде реален, но не так уж страшен, не так опасен, как казалось, когда только пришел к Богу. Как только это происходит и мы полагаем, что это не самый страшный враг, значит, он достиг своей цели и мы в его руках.

«Сатана – это личный враг Христа. Он – зачинщик и организатор всякого возмущения на Небе и на Земле. Его ярость с каждым днем возрастает, и мы недооцениваем его силу. Если бы открылись наши глаза и мы увидели, как падшие ангелы работают над теми, которые не подозревают об опасности, то мы не были бы столь беспечны. Злые ангелы каждую минуту следуют за нами по пятам. Мы обычно замечаем служителей сатаны по их делам. Но если наш разум не защищен против тонких уловок врага Божьего, тогда его служители подойдут к нам с той стороны, где мы не бодрствуем, и совершат над нами свои знамения и чудеса. Готовы ли мы противостоять им Словом Божиим, единственно надежным оружием, которое поможет одержать нам победу?» (Э. Уайт. Вести для молодежи. С. 61).

Вам нужно одно куриное яйцо?

Вы не можете позволить себе думать, что воцарился духовный мир и ваша душа никому не нужна. Мы находимся на войне. Все шатко и зыбко в этом мире. Крайне необходимо понимать опасность ситуации, потому что это объединяет нас. Если вы и я находимся на духовной войне, значит у нас общий враг. Значит, ваш враг – мой враг. Если вы воюете с ним, значит и я с ним воюю и прихожу к вам на помощь, а вы приходите ко мне. В этом случае мы не делим сферу ответственности. Битва моего брата или сестры с силами зла – моя битва тоже. Его победа – моя победа, его поражение – мое поражение. Враг один, и цель у него одна.

Если я понимаю условия войны, в которых нахожусь, то пойму, как мой брат или сестра нуждается во мне, в моей молитвенной поддержке, в моем добром слове. Только состояние войны может привести к этому осознанию. Я никогда не поделюсь последним куриным яйцом, если у вас в холодильнике лежит не один десяток яиц. Согласитесь, кому оно нужно? Но когда оно одно на весь дом, тогда оно приобретает ключевую ценность. В таком случае я просто не могу себе позволить ни одного дня прожить без того, чтобы не вспомнить своих братьев и сестер,

знакомых, родственников из мира, ведущих свой духовный бой, но на одном фронте. Именно для того, чтобы не забыть, что мы представляем друг для друга огромную ценность, что каждый день враг уносит чью-то жизнь, вам и мне нужна война.

Пусть Бог поможет нам помнить о том, что в одиночку в этом мире мы не выживем. Ревностно молитесь друг о друге, о тех, кто живет возле вас, потому что им тоже трудно. Дьявол «ходит, как рыкающий лев, ища кого поглотить». Если вы когда-нибудь решитесь встретиться с голодным львом, это будет ваша последняя встреча. Перед таким львом не выстоять в одиночку. Пусть Бог поможет нам помнить, поддерживать связь, молиться и переживать друг о друге.

Геннадий Фомин

Коли відкидається хоча б один промінь світла

Не Бог засліплює очі людей, роблячи запеклими їхні серця. Навпаки, Він посилав їм світло, щоб вони виправили власні помилки і пішли праведним шляхом. Та відкинувши це світло, людина стає сліпою, а її серце – кам'яним. Здебільшого це відбувається поступово і майже непомітно для людини. Світло проникає в душу через Боже Слово, через Його слуг або безпосередню дію Святого Духа, але коли ігнорують хоча б один промінь світла, тоді духовне сприйняття частково притуплюється, тому наступне одкровення світла сприймається ще важче. Темрява густішає, доки в душі не запанує ніч.

Щоб стати підданим царства сатани, не обов'язково свідомо обирати служіння царству темряви. Для цього досить лише відмовитися об'єднатися із Царством світла.

Найпоширеніший гріх проти Святого Духа – це вперте зневажання небесного заклик до покаєння. Кожний крок на шляху відкинення Христа – це крок до втрати спасіння, крок до гріха проти Святого Духа

Е. Уайт. Христос – надія світу. С. 321

А ЧЕГО ВЫ ЕЩЕ НЕ СДЕЛАЛИ?

ла, что сын вырос, а других дел нет.

Врач задал еще один вопрос:

– Подумайте, чего вы еще не сделали?

Неожиданно в Бронинных глазах вспыхнул интерес:

– Когда Ростик был маленький, я увлеклась вышиванием картин. Все хотела вышить старый маяк и островок, заселенный упитанными пингвинами. Купила подходящую канву, мулине, инструкцию, сделала пару стежков и забросила. Сын рос капризным и болезненным, какое там творчество?

– А сейчас что мешает начать вышивать?

Бронислава медленно поднялась и величественно кивнула. С тех пор она продает на Андреевском спуске в Киеве вышитые детские чепчики, детские платья и кухонные фартуки.

Мою бабушку до последнего дня держали цветы. Даже в преклонном возрасте выходила с лейкой, поливала настурции с бархатцами и любовалась

ими. Зимой сидела у печки и сортировала семена. Перечитывала брошюры о выращивании петуний. И только когда перестала видеть, начала грустить.

В блокадном Ленинграде первыми умерли легшие в постель для экономии ресурса. Они хотели продлить свое существование, а в результате его укоротили. Выживали те, кто из последних сил вязал носки, колол дрова, таскал воду из Невы и учил наизусть стихи.

Выходит, долго и счастливо живут имеющие цели; стремящиеся к большему, чем сходить на работу, приготовить ужин и посмотреть новости; желающие заниматься спортом или перезимовать в другой стране; мечтающие увидеть северное сияние, стать вегетарианцем и сесть на шпагат. А еще получают научную степень, исключают из рациона сахар, искупаться в двух океанах, прочесть и глубоко изучить Библию, ощутить, насколько Бог близок, принять самое важное решение в жизни. А чего вы еще не сделали? Очень важно иметь смысл жизни...

Ирина Говоруха

ОСОБЛИВА БЕЗПЕКА

Патонес-де-Аррива – маленьке, гарне стародавнє гірське село на березі річки Харама в околицях Мадрида. Якщо хтось хоче втекти від цивілізації і водночас залишатися поблизу великого міста, це найкращий варіант. Існує одна жартівлива легенда, що під час наполеонівських воєн жителі села навіть не знали, що країна воює, настільки ізольовано вони жили.

Франсуа Фурньє

Французький шеф-кухар Франсуа Фурньє одного разу завітавши до села Патонес-де-Аррива, побудував там прекрасний готель на п'ять номерів з рестораном, прикрасив його антикварними речами і творами мистецтва. Назвав він готель «Загублений у часі». Кажуть, що якщо хтось захоче пожити там, то бронювати номер треба за пів року,

оскільки готель дуже популярний серед заможних людей, котрі бажать відпочити від проблем у тихому місці.

Псалом 31 говорить про значно прекрасніше місце, де ми можемо знайти притулок від життєвих битв. Щоб опинитися там, не треба платити величезну суму, як у готелі Фурньє. Не потрібне і попереднє бронювання, тебе приймуть у будь-який день і час. Отже, цей найнадійніший притулок – у присутності Бога.

Давид називає дві причини, через які діти Божі потребують укриття, – «людські тенета» і «лихі язики». Отож діти Божі зазнають переслідувань з боку злих і підступних людей. Вороги приховують своє справжнє обличчя. Вони розставляють пастки, замишляють лихе. Ти думаєш, що все гаразд, а вороги потай підстерігають тебе. Яку зброю вони використовують? Слова. Своїми словами вони зводять наклепи, ганьблять, принижують. Давид

пише, що ми можемо розраховувати на безпеку тільки в Божій присутності. Господь може жити у твоєму серці, і ти завжди можеш сховатися в Його обіймах, як дитина на колінах у батька.

Молися там, де перебуваєш зараз. Якщо саме в цей момент ти відкриєш своє серце для Бога, то можеш бути впевнений, що Він захистить тебе. Його обітниця належить тобі: «Ти їх у заслоні обличчя Свого заховаєш від людських тенет, Ти їх від лихих язиків у наметі сховаєш».

Александро Буйон

ВІН НЕ ХОТІВ ПЕРЕЖИВАТИ ПРИНИЖЕННЯ

«І молився він до Господа та й казав: "О Господи, чи ж не це моє слово, поки я ще був на своїй землі?.. Я знав, що Ти Бог милостивий та милосердий, довготерпеливий та багато-милостивий, і Ти жалкуєш за зло. А тепер, Господи, візьми мою душу від мене, бо краще мені смерть від мого життя"» (Йона 4:2, 3).

Доволі іронічно, що чоловік, який колись просив Бога врятувати його життя, тепер молиться, щоб Господь забрав його. Та саме це робить Йона, Божий пророк. Він молиться: «А тепер, Господи, візьми мою душу від мене, бо краще мені смерть від мого життя». Очевидно, що пророк перебільшує. Він використовує молитву для вираження свого невдоволення Божим співчуттям.

Насправді Йона бажав побачити, як Бог винищує ніневітян. Він з нетерпінням чекав, коли на власні очі побачить виконання своїх страшних попереджень. Проте Бог у Своїй великій любові до цих грішників, що каються, скасував злиття Своїх судів. Через це Йона відчуває обурення та просить Бога забрати його життя. Однак Господь мудро докоряє Своему слугі, допомагаючи йому зрозуміти причину його розчарування. Бог запитує: «Чи слушно ти запалився?» (Йона 4:4).

Бажання померти відкрило дух помсти, що керував Йоною. Він був готовий

пожертвувати своїм життям, аби Бог погодився знищити найлютіших ворогів Ізраїлю. Йона навіть почав погрожувати Богу: «Господи, якщо Ти не знищиш ніневітян, то вбий мене тут. Я не бачу сенсу жити і дивитися, як наші вороги процвітають».

Молитва пророка також показує його егоїстичний характер. Він не турбувався про те, щоб ці люди покалися і, відкривши свої серця, навернулися до Бога. Найбільше він хотів побачити виконання своїх слів. Пророк не бажав переживати приниження. Йона боявся, що його вважатимуть лжепророком. Не дивно, що він розгнівався на Бога. Адже Господь, замість того щоб відповісти на молитву Свого пророка, відповів на благання Ніневії, що погрузла в гріхах.

Будьте обережні, щоб у своїх молитвах не уподібнитися до Йони. Замість того, щоб плекати образу на своїх недругів, краще в покорі віддамо свої серця Богу. Так ми навчимося довіряти Його мудрості й навіть любити своїх ворогів, які також потребують наших молитов.

ВЫСШАЯ СТЕПЕНЬ ЛЕНИ

Двупалые или трехпалые ленивцы проводят свою жизнь в основном на деревьях, повиснув на ветвях. Они могут спать до 15 часов в сутки, едят нежные листья деревьев, долго и тщательно их пережевывая. Передвигаются эти животные так медленно, что это кажется невероятным, не быстрее двух километров в час. Даже их желудок работает необычайно медленно. Листья и ростки перевариваются в нем целый месяц. Некоторые биологи объясняют, что лень этих животных является следствием употребления низкокалорийной пищи – они экономят энергию.

Ленивцы не беспокоятся о личной гигиене. На их длинной и спутанной шерсти растут водоросли и размножаются бактерии, поэтому она зеленеет. Ленивцы сливаются с листвою деревьев, и их трудно разглядеть.

Ленивцу на пользу его медлительность и лень. Но людям брать с него пример никак нельзя. Мне и тебе не стоит жить так, как живет ленивец. Если ты проводишь дни, валяясь на диване, медленно

пережевываешь информационный «мусор», сидя перед монитором компьютера, лениво щелкаешь пультом телевизора, переключая каналы, или бесцельно живешь, то твоя жизнь «ползет» со скоростью два километра в час. В этом случае остается с сожалением признать, что Бог не сможет воплотить в реальность твои мечты, а ты не сможешь стать благословением для людей, живущих рядом с тобой, и это очень печально.

Если в последнее время ты ленишься, помолись и Расскажи Богу о том, что чувствуешь. Он поможет тебе понять, почему так происходит. Обязательно постарайся избавиться от лени.

«Ленивец опускает руку свою в чашу, и ему тяжело донести ее до рта своего» (Притч. 26:15).

Якби адвентисти жили особливим життям істинного християнства, тоді Ісусу не знадобилося б стукати в двері Лаодикії та промовляти до болю знайомі нам слова: «Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явл. 3:20). Вечеряти з Ісусом – це і є справжнє християнство. Воно передбачає життя в стані духовного пильнування – на відміну від тих, хто спить. Христу не потрібно стукати в серце людини, життя якої позбавлене духовних аномалій.

Тому розмови про пробудження, на жаль, перетворилися на відмовку, щоб нічого не робити або ж робити вкрай мало, не докладаючи зусиль; не бути тими, хто духовно будить цей світ, а залишатися посередніми християнам з поверховими життєвими принципами. Або ми справді чекаємо особливого ранку, усіма силами наближаючи його, або лише імітуємо це, створюючи якусь ілюзію благочестя й віри. Святе Письмо в цьому питанні категорично чесне.

У Слові Божому ранок для праведних завжди символізує надію. Вістка про Другий прихід Христа, як і Трьохангельська вістка, у наших устах має бути сповнена надії. Люди потребують того, щоб почути від нас вістку любові, надії та спасіння. Ця надія не повинна бути оманливою або гіпертрофованою. Вона покликана бути надією дії, служіння і посвячення. Свідкуючи про наближення особливого ранку, у край важливо не ігнорувати суть цитати, яку я навів на самому початку: «Ранок настане в будь-якому разі, навіть якщо ти забудеш завести будильник». Ми покликані жити практичним духовним життям за стандартами біблійного християнства, прославляти Бога, звеличувати Його Закон, культивувати любов до Слова Божого, зростати в молитовному пильнуванні, служити ближнім, акцентуючи на Трьохангельській вістці.

Слова Ісуса звернені до кожного з нас: «Я, Ісус, послав Свого ангела, щоб засвідчити вам це в Церквах. Я є корінь і рід Давидів, Зоря рання, досвітня! А Дух і наречена кажуть: Прийди! І хто чує, хай каже: Прийди! І спраглий нехай прийде, і хто хоче, хай візьме воду життя даром» (Об'явл. 22:16, 17). Ці слова ми покликані передати всім, оскільки їхня мета – пробудити від сну тих, хто заснув напередодні настання особливого ранку.

Валерій Квашнін

Тобі буде кого щиро обійняти?

К олі моя подруга дізнається, що я збираюся на якийсь захід або в гості, то завжди запитусь:

– Чи буде тобі там кого обійняти?

– Так, буде.

– Тоді це гарний захід, іди.

Вона мене довго цього вчила: не ходити туди, де не зможу нікого щиро обійняти: ні чоловіків, ні жінок, ні дітей; туди, де не мої люди, де інші інтереси. Це гарний критерій, коли не знаєш, варто йти чи ні. І її голос звучить у моїй голові щоразу, коли я приймаю рішення. Згодом я переконуюся, що зробила правильний вибір.

Сьогодні отримала від неї повідомлення:

– Тобі завтра буде кого обійняти?

– Буде, – відповідаю.

– Це добре, отже, і свято буде.

І це правда. У цьому житті важливо, щоби було кого обійняти. Адже є «наші» і «не наші» люди. «Не наші» – не означає погані чи негідні, ні, просто нам з ними некомфортно, незатишно, тісно, перестаєш зростати, удосконалюватися... Нам просто не по дорозі. А є «наші» люди, рідні, теплі, із запахом дому, яких так і хочеться міцно-міцно обійняти і довго не відпускати з обіймів...

Тамріко Шолі

Борьба с «ПОЧЕМУ»

«Доколе, Господи, я буду взывать – и Ты не слышишь, буду вопиять к Тебе о насилии – и Ты не спасаешь?» (Авв. 1:2).

О стин Клойд было всего 18 лет. Она была юная, энергичная и прекрасная. Девушка поступила в Политехнический университет Вирджинии с целью осуществить свои мечты. Но они были разбиты, когда вооруженный человек отнял жизнь у нее и еще 31 студента. Прочитав эту историю, я начала спрашивать у Бога, почему такое происходит.

Когда смотрим новости, мы сталкиваемся с жестокостью, которая сегодня переполняет наше общество: преступления, насилие, социальная несправедливость, экономический упадок... Как долго все это будет продолжаться? В еще большее уныние приходишь, когда сталкиваешься с событиями жизни отдельных людей. Люди часто задают мне вопросы: почему Бог так рано забрал мою маму? Почему Господь благословил других людей хорошими семьями, а я страдаю от одиночества? Почему, почему, почему... Слыша все это, я и сама начинаю задумываться: «Почему Божьих детей окружают трагедии и борьба?»

Около 2600 лет назад пророк Аввакум задавал похожие вопросы. Первая половина его жизни совпала с прекрасными реформами, проводимыми царем Иосией. Но когда в 600 году до н. э. Иосия умер, общество разлилось и люди пошли путями безбожия. Охваченный ужасом, Аввакум спрашивает у Бога, почему Он допустил это беззаконие? И Господь отчасти отвечает на его мольбу, но далеко не так, как пророк того ожидал.

Недовольство часто возникает из неоправданных ожиданий. Когда Бог решает наши вопросы не так, как мы рассчитывали, мы направляем к Нему свои отчаянные упрёки.

Аввакум после всего сказанного и сделанного все же согласился с Божьим

путем и доверился Ему. Действительно, Божьи цели отличаются от наших. Иногда Его действия кажутся непонятными, но они всегда побуждают нас сделать шаг в направлении вечности. Библия ясно говорит: когда Бог произносит Свое слово, Он знает, что за этим последует (см. Ис. 55:11).

Когда бушующие штормы сомнений колеблют мой слабый дух, а неблагоприятные обстоятельства сбивают меня с ног, я оглядываюсь на путь, которым Господь милостиво вел меня до сих пор, и успокаиваюсь от одной мысли о Боге, Который всегда исполняет Свои обещания. Мое сердце в покое, когда слышу, как Он шепчет мне на ухо: «Не переживай, дитя Мое, не переживай».

НУЛЬ БЕЗ ПАЛИЧКИ

О дин професор фізико-математичного факультету, ставши віруючим, дав студентам урок, що запам'ятається на все життя. Він написав на дошці велику цифру 1 і, подивившись на студентів, пояснив:

– Це Бог!

Потім поруч із цифрою 1 написав 0 і сказав:

– А це ваші людські досягнення, які звеличили вас удесятеро. Ще один 0 – досвід, з яким людина стала 100.

І так додавав 0 за 0: обережність, вихованість, любов...

– Кожен доданий 0 удесятеро обогороджує людину, – сказав професор.

Несподівано він стер цифру 1, що стояла на початку ряду чисел. На дошці залишилися нічого не варті нулі.

– Якщо у вас немає Бога, решта – нічого не варте! – сказав професор.

«Бо коли хто думає, що він є кимось, будучи нічим, то сам себе обманює» (Гал. 6:3).

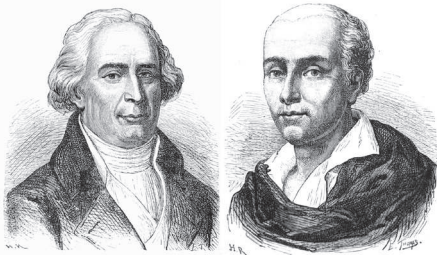

Повітряна куля

Багато років тому качка, півень і баран стали першими пасажирами повітряної кулі, пролетівши на ній чотири кілометри за десять хвилин. Не знаю, чи принесла прогулянка задоволення тваринам.

Брати Монгольф'є, французи, помітили, як роздувається сорочка, коли її тримаєш над вогнем для просушки, і сконструювали першу повітряну кулю. На публічному показі 1782 року куля діаметром десять метрів з полотна і паперу, що підігрівалася факелом, піднявшись на 500 метрів, пролетіла два кілометри за десять хвилин, але пасажирів там не було. Однак уже через три місяці брати Монгольф'є вирішили взяти на борт тих трьох – барана, півня і качку. Результат їх задовольнив, вони вдосконалювали свій винахід і нарешті змогли запросити в політ людей. Смілив-

Брати Монгольф'є

ців було небагато, здебільшого через те, що людей лякав вогонь на борту.

Бог, у Якого ми віримо, живе на Небі та мріє, що одного разу ми зможемо піднятися до Нього на висоту. А доки ми залишаємося на цій Землі, Він запрошує нас піднятися вгору до духовних висот на Його «повітряній кулі». Не потрібно платити за квиток, у нас є Його особисте запрошення: «Ласкаво прошу на борт». Небесний Отець керує польотом, вогонь Святого Духа піднімає вгору, а Ісус перебуває поруч, аби показати Свій план для мого і твого життя і допомагати нам чинити правильно. Успіх польоту гарантований, у нас все вийде.

Якщо є пропозиції польотів і від інших «компаній», будьте насторожі. Тільки «повітряна куля» Бога надійна і безпечна. Сміливо вирушайте на ній у політ, дедалі вище і вище з Ісусом.

«Хто подібний до Господа, нашого Бога, що мешкає на висоті, та знижується, щоб побачити те, що на небесах і на землі?» (Псал. 113:5, 6).

НАЙДОРОЖЧА ВЕЧЕРЯ У СВІТІ

У Японії є ресторани, де подають стейк з яловичини, що коштує декілька сотень доларів, і багато інших дорогих страв. Що ж такого особливого може бути у шматку м'яса на тарілці, що він настільки дорогий. Насправді нічого. Хоч для знавців і гурманів різниця є. Річ у тім, що це м'ясо корів, яких тримали на особливій дієті та яким щодня робили масаж.

Якось в один з таких ресторанів прийшов чоловік і сказав офіціантові, що готовий заплатити скільки завгодно за страву, яка розвіє його смуток і завдяки якій він відчує себе в колі сім'ї. Він одразу ж пояснив, що рідні не змогли про-

бачити його за якийсь учинок. Офіціант дещо розгубився. Очевидно, що жодна з безлічі вишуканих страв розкішного ресторану не могла змінити життя того чоловіка. Тому офіціант вибачився і пішов, аби порадитися з начальством.

Керуючий рестораном, почувши про дивне прохання, пішов до зали і попросив у чоловіка дозволу сісти за його столик. Між ними зав'язалася розмова. Шеф-кухар, вибачаючись за те, що не знав, яку страву запропонувати клієнту, особисто приніс кошик краєво нарізаних фруктів і два келихи води.

Минуло близько двох годин. Чоловіки розмовляли та сміялися, потім гість попросив рахунок. Проте керуючий сказав, що жодного замовлення не було, а кошик фруктів – подарунок від ресторану. Чоловік підвівся і від щирого серця подякував: «Сьогодні я насолодився найдорожчою вечерею у світі – вечерею в гарній компанії, і вона дісталася мені безкоштовно».

Найчудовіше в їжі – не ціна страви. Найголовніше – з ким ти її куштуєш і розділяєш, про що ви говоритимете і чи відчуєш ти у своєму серці мир.

«Ліпше пожива яринна, і при тому любов, аніж тучний віл, та ненависть при тому» (Прим. 15:17).

ШМЕЛИ І ПЧЕЛЫ

Чем шмели отличаются от пчел? Хотя и пчелы, и шмели питаются нектаром цветов и кормят свое потомство пыльцой, они ищут себе пропитание по-разному. Например, пчелы живут большими группами и сообщают друг другу информацию о том, где есть цветы, таким необычным способом, как танец. А шмели, хотя и живут семьями, ищут цветы каждый сам по себе.

У пчел короткий хоботок, который не проникает вглубь цветков. У шмелей хоботок длиннее, а тело вибрирует. Они могут доставать нектар из сложных цветов таких растений, как помидоры, яблони, груши. Таким образом они опыляют эти растения. В следующий раз, когда будешь есть помидор, яблоко или грушу, подумай о шмелях, которые на совесть выполнили свою работу.

Шмели не так популярны, как пчелы, о них говорят гораздо реже. Тем не менее они такие же важные и особенные, потому что выполняют задачу, для которой Бог их сотворил.

Быть популярным не так важно, как хорошо делать свою работу. Бог дал различные таланты всем людям, чтобы они выполняли свою особую миссию на Земле. Каждый из нас – специалист в какой-либо сфере.

Если бы шмели старались походить на пчел, чтобы стать популярными, то перестали бы выполнять ту важную работу, для которой были созданы, и все равно не превратились бы в пчел. То же самое происходит с теми, кто хочет быть похожим на известных людей. Они напрасно тратят время, вместо того чтобы быть самими собой и развивать таланты, которыми их наделил Бог. Непопулярные люди так же важны для Бога и мира, как и самый популярный человек на Земле.

ПОВЕРНІТЬ ЛІВОРУЧ

Це був період військових дій у Сухумі, Грузія. По місту не їздили ні приватні авто, ні автобуси, а лише танки та бронетранспортери. Я не зміг зв'язатися з одним членом Церкви, сестрою, котра жила за вісім кілометрів від нас, тому ми з дружиною Ольгою вирішили відвідати її.

Рано-вранці моя сім'я схилила коліна і молилася про те, щоб Господь вказав найбезпечніший шлях, яким нам іти. Це дуже важливо, оскільки під час обстрілів міста мішенями були лікарні, пекарні, місця скупчення військових. Тому було необхідно правильно обрати шлях, щоб не потрапити під бомби й обстріл. Обстріли починалися несподівано: тиша, співають пташки – і раптом летить ракета. Тому ми, виходячи з дому і прощаючись з дітьми, не знали, чи зустрінемося знову. Завжди була велика радість, коли ми поверталися.

Ми намалювали визначений шлях і пішли за цим маршрутом. Перейшли одну, другу, третю, четверту вулиці й опинилися на перехресті. Ми мали пройти ще один квартал прямо. Тоді я почув голос: «Поверніть ліворуч». Ми зупинилися посеред перехрестя.

– Ти чула голос? – запитав я дружину Ольгу.

– Ні, – відповіла вона.

– Я щойно почув голос, який сказав повернути ліворуч, – пояснив я дружині.

**Щоб почути голос Божий –
зробіть тихіше звук світу.**

– Ходімо ліворуч, – погодилася вона.

– Ольо, ми ж молилися і склали маршрут, за яким потрібно йти прямо, – роздумував я.

– Тоді ходімо прямо, – підтримала мене Оля.

– А якщо це втручання сатани? Треба помолитися, – запропонував я.

Посеред перехрестя ми коротко помолилися: «Господи, якщо це сказав Ти, повтори ще раз, куди нам іти. Якщо це сказав сатана, заборони йому говорити». І я почув той самий голос: «Поверніть ліворуч». Я знову запитав Ольгу:

– Ти чула голос?

– Ні, я не чула, але якщо ти знову чув, тоді йдемо ліворуч, – запропонувала дружина.

Ми повернули ліворуч, пройшли 50 метрів і почули, як над головою летить ракета. Вона впала на ту вулицю, якою ми планували йти раніше. На жаль, там загинуло 17 осіб.

Ми чітко побачили втручання Бога через Духа Святого, що для мене дуже важливо. Протягом мого пасторського служіння я завжди дякую Богові за те, що Він дав цю можливість, цю перевагу спілкуватися з Ним через Святого Духа. **Я відчуваю Його особливе керівництво в моєму та житті моїх дітей. Слава Богу за врятоване життя! Дуже важливо знати Божий голос і чути Його.**

**Володимир
Плугатарьов**

Початок дорослого життя

Це сталося перед самим початком мого сімейного життя. Мені потрібно було звільнити квартиру, яку я орендувала з подругами, і шукати житло, у якому ми змогли б жити з чоловіком після весілля. Ми молилися, і несподівано нам трапився чудовий варіант. Переїхати і перевезти речі мені потрібно було терміново, щоб не оплачувати наступний місяць за стару квартиру. Було це саме під час сесії.

Я витратила дні підготовки до іспиту на пошук житла і переїзд. Після того, як усі речі були перевезені, у мене залишався один вечір, що, як багато студентів знає, не так уже й мало. Проте, вирішивши розпочати підготов-

ку, я виявила, що в мене немає ні підручника, котрий, очевидно, загубився серед речей, ні інтернету. Це було до ери мобільного інтернету, і відсутність дроту означала відсутність інформації.

Наступного ранку я відчувала себе зовсім не готовою до іспиту і вже уявляла, як іду на повторне складання. «Прекрасний початок дорослого життя», – подумала я. Мій майбутній

чоловік, який більш організований за мене, співчував мені. «Господи, я вина, що не зовсім готова до іспиту. Ми не знаємо, як Ти можеш розв'язати цю проблему, але допоможи, будь ласка, уникнути перескладання», – помолилися ми разом, і я поїхала в університет, де мені повідомили, що іспит перенесений на завтра. Наступного дня в цей самий час у моїй заліковій книжці вже стояла гарна оцінка за іспит.

Я не закликаю вас не готуватися до іспитів, а просто хочу зауважити, що Бог може допомогти навіть у, здавалося б, безвихідних ситуаціях, у яких винні ми самі. Наше ж завдання – із вдячністю приймати Його допомогу і доходити правильних висновків.

Марія Н.

НЕ ОТКЛАДЫВАЙТЕ НА ЗАВТРА

Я жил, как сегодня живет большинство людей, не задумываясь о Боге. Я много ездил и много работал, ведь мне нужны были деньги. У меня было много планов. Сегодня понимаю: если бы не Бог, меня давно не было бы уже в живых. Господь не один раз сохранял мою жизнь в различных ситуациях. Очень благодарен Богу за Его милости в моей жизни.

Однажды я попал в ДТП, и Бог чудесным образом сохранил мою жизнь. После аварии я постоянно находился дома. В один из выходных я со своими верующими родными поехал на собрание (рука была еще в гипсе). Богослужение прошло хорошо. Я поблагодарил Господа, что Он продлил мою жизнь. Церковь молилась за меня.

Приехав домой и открыв дверь, мы ощутили запах газа. Почему такое произошло? На кухне почему-то была включена конфорка, и газ заполнял весь дом. А ведь, уходя, я все проверил. Я снова понял, что только Бог сохранил мою жизнь и жизни моих родных. Если бы я не поехал на собрание, то уже бы спокойно уснул смертельным сном.

Когда в моей жизни произошли эти неприятные события, у меня было много вопросов к Богу. Почему это все

происходило со мной? У меня были свои планы на жизнь, но мне пришлось долго восстанавливаться, и я долгое время не мог работать. Однако у меня было время подумать о Боге, читать Библию и молиться. Мы часто уделяем время многому, но редко думаем о вечной жизни.

Возможно, кто-то сегодня полагает, что у него много времени, он успеет покаяться перед Богом, посвятить свою жизнь Ему. Потом, не сегодня... Не откладывайте на завтра самое важное решение вашей жизни.

Михаил
Шаповалов

Раны Христа

Возможно, мой опыт поможет тому, кто зависим от курения. Раньше я много курила, хотела бросить, но не получалось. Когда я пришла к Богу, к сожалению, до конца не получилось бросить курить. Как-то один брат в церкви сказал мне: «Представь, что когда ты куришь, то этот окурочек кладешь в раны Иисуса». Конечно, у меня в голове сразу произошло осознание серьезности ситуации, но сатана не хотел отпустить.

Когда закуривала, я взывала к Иисусу и просила освободить меня от этой зависимости. Освобождение пришло не

сразу. Постепенно я стала все меньше и меньше курить. Ведь если сама коснусь горячего, то больно, а тут представляла, что в раны нашего Господа кладу окурки. Вот так Бог освободил меня от никотиновой зависимости. Я очень благодарна нашему Господу. Надеюсь, это для кого-то будет помощью и поддержкой в освобождении. Пусть Господь хранит каждого на путях и поможет вовремя осознать свои ошибки и каяться.

Ольга Найда

«

Говорят
СТАРОСТЬ – это
закат возраста,
но есть закаты,
на которые все
останавлива-
ются, чтобы
посмотреть.

»

«

ОБНЯТЬ – это
уже замеча-
тельный повод
ПРИЕХАТЬ.

»

НЕ БІЙТЕСЯ ЗІЗНАТИСЯ У СВОЇЙ ВІРІ В БОГА

У моєму житті було багато випадків, які підтверджують, що Бог насправді все знає і може допомогти вийти з непростих ситуацій, у які іноді ми самі себе заганняємо. Цей досвід не є чимось надзвичайним, але засвідчує, що так дивовижно поєднати життєві «пазли» міг тільки Він – усемогутній, добрий та безмежно люблячий Бог.

Якось, років 20 тому, я познайомилася з Людмилою, жінкою-підприємцею – вона була власницею торгової марки жіночого одягу, мережі магазинів та міні-фабрики, яка за її ескізами шила якісне жіноче повсякденне та урочисте вбрання. Співпраця з пані Людмилою була мені дуже потрібна, оскільки тоді телекомпанія, у якій я працювала, не забезпечувала ведучих одягом, і нам доводилося весь ефірний гардероб купувати за власні кошти. А оскільки я тоді вела новини п'ять разів на тиждень, то відповідно костюмів та блуз мені потрібно було багато. Тобто, це мав бути довготривалий проект.

Отже, у телефонній розмові ми попередньо обговорили умови нашої бартерної співпраці: я роблю про Людмилу телепрограми, а потім вибираю собі для ефірів одяг у її магазинах. І я поїхала на зустріч до неї. Перед нашою зустріччю мене попередили, що модельєр має досить непростий, владний характер і вона дуже релігійна.

На зустрічі ми обговорювали не лише комерційні моменти. Цю жінку цікавило, що я за людина, чим живу, які в мене моральні принципи. Це для неї було важливо, бо, як вона сама сказала, ми стаємо однією командою і вона повинна мені довіряти. Коли ми про все домовилися, узгодили, Людмила несподівано запитала, чи вірю я в Бога. Я відповіла «так» і ми почали спілкуватися на цю тему. Знаючи про її релігійну непримиримість, я намагалася оминати конфесійні теми і говорити про загально-християнські тези.

Раптом вона якось підозріло на мене подивилася і перепитала: «Ви справді православна, так?» Я поцікавилася, чому вона запитує. Людмила пояснила, що так як я, говорять протестанти, і ще раз перепитала: «Ви ж православна?» Я розуміла, що від моєї відповіді залежить наша співпраця. Обманювати я не хотіла, тому відповісти «так» було для мене неприйнятним, але відповісти «ні», правду кажучи, я злякалася. І я сказала: «Звичайно, я вірю в Бога». Це можна було б назвати дипломатичною відповіддю, завдяки якій кожен залишився задоволений: Людмила дійшла би висновку, що я православна, хоча я такого і не казала, а я – сказала правду, що справді вірю в

« Не бійтеся зізнатися навколишнім, що вірите у Всемогутнього живого Бога, розповісти про істину. Бог вас не залишить, дасть сміливість і потрібні слова. »

Бога, не зрадивши свою церкву. Однак це було лукавство, бо запитання було поставлене прямо і чітко, а я відповіла на нього завуляювано. Ми з Людмилою завершили нашу зустріч, вона була налаштована дуже позитивно, а в мене на душі неначе коти шкребалися.

Упродовж декількох років це не давало мені спокою, незважаючи на прекрасну співпрацю та дуже дружельне до мене ставлення. Я мучилася через те, Людмила помилково вважала мене православною. Я хотіла сказати їй про те, що це не так, я справді вірю в Бога, але належу до іншої церкви. Проте не знала як це зробити. До того ж не було нагоди, і ще боялася почати заздалегідь неприємну розмову. Що більше часу минало, то сильнішими були муки совісті. Я попросила Бога допомогти мені розповісти правду про свою віру і Він допоміг дивовижним чином.

На той час пані Людмила випустила на показ свою першу колекцію на українському тижні моди і я робила про це телепередачу. Усе було знято, інтерв'ю записані, сценарій вичитаний, – залишилося лише змонтувати. І раптом на монтажі я відчула, що до тексту ще треба додати цитату відомого французького кутюр'є Ів Сен Лорана про те, що мода минає, а стиль – залишається, яку у приватній розмові зі мною цитувала Людмила. Проте ніяк не могла згадати її дослівно. Пошуки в Інтернеті нічого не дали, і я вирішила зателефонувати дизайнеру. Зв'язок був дуже поганий, вона пояснила, що повертається з іншої країни, під'їжджає до кордону, чути було через слово, тому за хвилин 20, коли вже буде на українській території, мені зателефонує.

Людмила мені перетелефонувала і дивовижно привітним та спокійним

голосом розповіла, що вона зараз їде потягом в одному купе з моїм пастором і назвала його ім'я. «Ми з вашими друзями, – казала вона, – всю дорогу розмовляємо про Бога». Я не могла зрозуміти, як вона дізналася, що це мій пастор. Вона розповіла, що коли я їй зателефонувала, у неї з приємними попутниками якраз була активна богословська дискусія, вона підняла слухавку, але нічого не могла зрозуміти, тому голосно прокричала, що перетелефонує. Поклавши телефон на столик, вона, пояснюючи свій крик, повідомила, що це телефонувала журналістка, Вікторія, яка робить програму про її нову колекцію. Пастор з дружиною в унісон вигукнули: «Вікторія Ярош?!» Приголомшена Людмила ствердно кивнула, а вони розповіли, що я – їхня сестра у Христі, бо ходжу з ними до однієї церкви. Приїхавши в Київ, модельєр була детально обізнана з усіма нашими доктринами.

Так Бог несподівано та дивовижно звільнив мене від того докучливого тягара, склавши всі пазли воедино. Після її дзвінка я відчула неймовірний внутрішній мир та спокій, немовби щось не давало дихати, а потім змогла, нарешті, дихати на повну. Наші з Людмилою стосунки після цього не погіршали. Навпаки, вона почала ще більше довіряти мені. Лише одного разу запитала: «А чому ви відразу не розповіли мені про свою віру?»

Не бійтеся зізнаватися навколишнім, що вірите у Всемогутнього живого Бога, розповісти про істину. Бог вас не залишить, дасть сміливість і потрібні слова.

**Вікторія
Ярош**

ВЧАСНО ВИЙШЛА З АВТОМОБІЛЯ

Одного пізнього осіннього вечора Кіра поверталася додому на автомобілі по великій трасі в селище Яблонівське. Дорогою її авто несподівано задеренчало, вона звернула на узбіччя і в результаті втратила колесо. За всіма правилами дорожнього руху Кіра ввімкнула аварійну сигналізацію. Навколо не було ні душі: темна траса і вона сама в автомобілі. Опинившись у такому небезпечному місці, Кіра не збиралася виходити з машини. Та раптом наполегливий внутрішній голос спонукав її вийти і шукати допомоги. На вулиці було холодно. Обійшовши свій автомобіль, вона спробувала зателефонувати рідним, після чого вирішила зупинити попутне авто.

Невдовзі біля Кіри зупинився автомобіль і з нього вийшов чоловік, який був готовий допомогти їй. Вона розповіла йому про те, що сталося; він подивився на поломку і сказав: «Дівчино, ми повинні знайти колесо». І вони разом вирушили на пошуки. Коли вони відійшли на два-три метри, велика вантажівка освітила їх фарами і промчала на величезній швидкості, ледь не зачепивши Кіру і незнайомця. За пів секунди почувся страшний шум: вантажівка врізалася спочатку в авто Кіри, а потім, протягнувши його, знесла й автомобіль незнайомця. Це була страшна аварія, від їхніх машин залишилися купа металу, а вони стояли поруч налякані, але не ушкоджені. Якби Кіра не вийшла

з авто, з нею могло б статися непоправне. Слава Богу, що в їхніх автомобілях не було інших пасажирів.

Після аварії незнайомець сказав Кірі: «Розумієш, що Бог зберіг тебе і любить?» Із цих слів вона зрозуміла, що поруч з нею віруюча людина. Виявилося, що чоловік відвідує Баптистську церкву. Кіра розповіла йому, що вона адвентистка сьомого дня. Вони ще довго говорили про Бога і про те, як їх спас Ісус.

Їхні автомобілі неможливо відремонтувати, але найголовніше, що життя Кіри й того чоловіка були чудом врятовані. **Сьогодні вона підтримує дружні стосунки з новим знайомим і його сім'єю, розповідаючи про біблійну істину. Кіра дякує Богові за кожну хвилину свого життя і вважає той день днем нового народження.**

Ніна Ковальова

Для Бога мелочей нет

Как-то я работала в огороде и меня одолели мошки. Занятая своими мыслями, сначала я лениво отмахивалась от них, всякий раз отвлекаясь от работы.

Когда шея, руки и ноги уже нестерпимо зудели, а работе еще не было видно конца, я помолилась: «Боже, Ты щит мой, ограда моя, пожалуйста, защити меня от этой назойливой мош-кары! У меня даже крема от них нет».

Затем я продолжила работу. Через некоторое время обратила внимание, что мошек нет. Мошек не было! Только что они лезли мне в глаза – и вдруг их не стало. Подул холодный ветер, и они исчезли.

Для кого-то мой опыт покажется незначительным, неглубоким, обычным. Иногда мы боимся беспокоить Бога по «мелочам», но именно эти «мелочи» свидетельствуют нам о милосердии нашего Господа. Как внимателен Он к самым мелким и незначительным просьбам. Он знает, что мы нуждаемся в Нем, слышит нас и отвечает. «Только Он – твердыня моя и спасение мое, убежище мое: не поколеблюсь... Народ! надейтесь на Него во всякое время; изливайте пред Ним сердце ваше: Бог нам прибежище» (Пс. 61:7, 9).

Ирина
Золотухина

МУДРОСТЬ НЕСТИ ЛЮДЯМ СЛОВО БОЖЬЕ

По роду своего служения я часто езжу в поездах. Всегда беру с собой духовные книги и газеты для подарков проводникам и попутчикам. Стараюсь всегда прислушиваться к побуждениям Духа Святого, кому предложить книгу или газету.

В тот раз попутчиком была одна пожилая женщина, сидящая на боковом месте. Большую часть дороги она смотрела в окно или в телефон, ни разу не встретившись со мной взглядом. До приезда осталось меньше получаса, а разговора с ней так и не получилось. Я подумал, что ей лучше не предлагать газету, и уже с этой мыслью хотел отвернуться, как четко в сознании прозвучали слова: «Разве она не достойна спасения? Я умер за нее».

Я взял газету и предложил женщине почитать. Обычно я стараюсь рассказать о газете, но тогда у меня было побуждение от Бога молчать. Сіжу молча, молюсь, время от времени смотрю на женщину. Было такое ощущение, что она поглощает прочитанное глазами. Через 20 минут она поднимает глаза и говорит мне: «Какая необычная газета, особенно статья о Христе. Внутри меня что-то происходит, какое-то необычное действие, я чувствую покой. Почему я эту газету не встречала раньше».

Дочитав до конца, она спросила, как на нее подписаться, и сказала, что сообщит всем своим подругам об этом издании, но этот номер им не отдаст. Пусть подписываются и читают.

Попрощавшись с попутчицей, я вышел на станции. Благодарю Господа, что направляет меня к людям и дает мудрость нести им Слово Божье, даже в молчании.

Максим
Самохвалов

ВОНИ ПРИЙШЛИ НЕ НА ГОСТИНУ

Один чоловік приготував багато їжі та сказав доньці:
– Донько, піди поклич близьких і сусідів, аби повечеряли з нами.
Вона вийшла на вулицю і закричала:
– Допоможіть погасити пожежу в будинку мого батька!
За якусь мить прибігла група людей, а інші поводитися так, ніби й не чули. Ті, що прийшли на допомогу, побачили багато накритий стіл, і господар запросив їх пригоститися. Здивований батько звернувся до доньки:
– Я ніколи раніше не бачив цих людей. А де ж наші родичі, близькі та друзі?
Донька відповіла:
– Ці люди залишили свої справи і вирішили негайно допомогти нам у біді. Вони прибігли не на гостину, а щоб погасити пожежу в нашому будинку. Саме тому вони заслуговують щедрості й гостинності.

«Є товариші на розбиття, та є й приятель, більше від брата прив'язаний» (Прим. 18:24).

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Не даються победы просто

Не даются победы просто,
Не даются они без боя.
Нам победы даются слезно,
Нам победы даются больно.

Не даются победы лихо,
Не даются они в запале,
Побеждаем в молитве тихой,
Только Небо об этом знает.

Не даются победы даром,
Не даются они беспечным,
Мы к победам приходим в ранах,
А потом эти раны лечим.

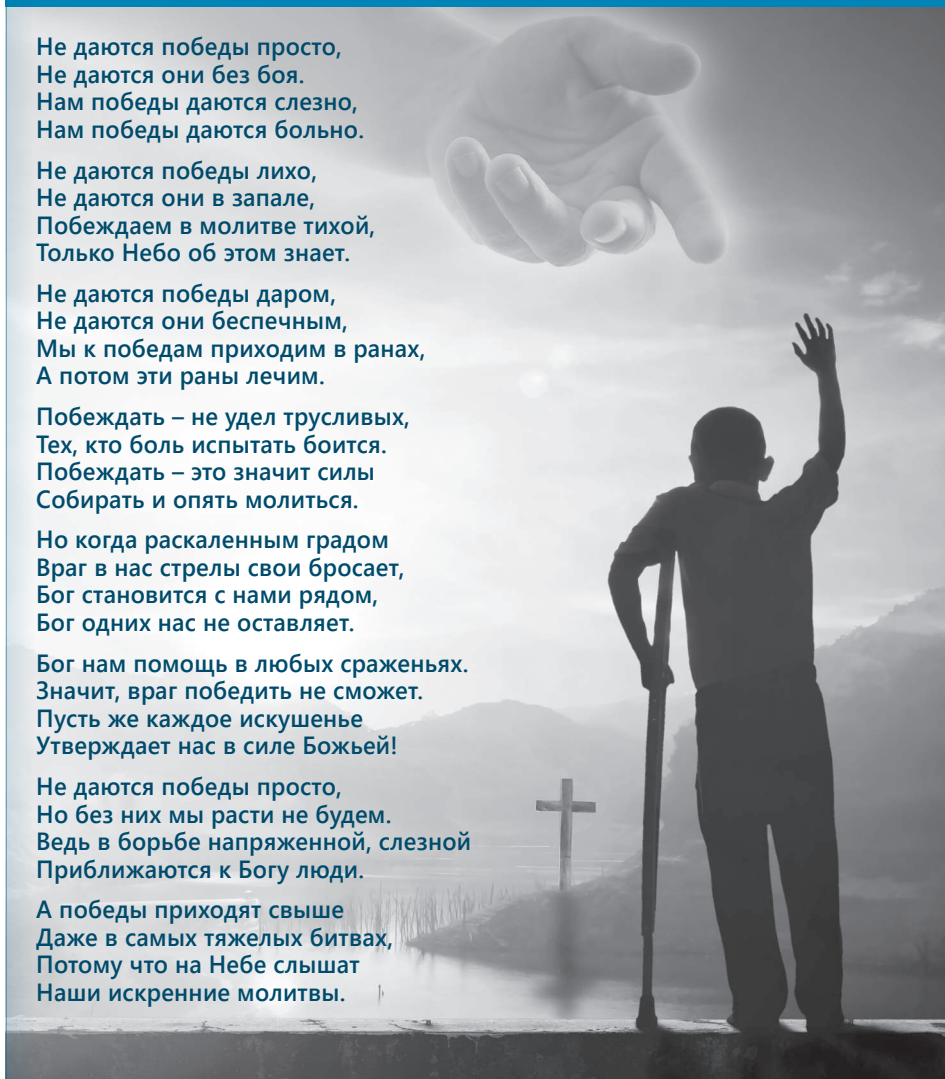
Побеждать – не удел трусливых,
Тех, кто боль испытать боится.
Побеждать – это значит силы
Собрать и опять молиться.

Но когда раскаленным градом
Враг в нас стрелы свои бросает,
Бог становится с нами рядом,
Бог одних нас не оставляет.

Бог нам помощь в любых сраженьях.
Значит, враг победить не сможет.
Пусть же каждое искушенье
Утверждает нас в силе Божьей!

Не даются победы просто,
Но без них мы расти не будем.
Ведь в борьбе напряженной, слезной
Приближаются к Богу люди.

А победы приходят свыше
Даже в самых тяжелых битвах,
Потому что на Небе слышат
Наши искренние молитвы.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.